

ОДВІЧНІ СМЕРДОТИ Й МАГІЧНІ ТУРБОТИ

Перш ніж ми зануримося в цю оповідку, я попрошу вас увімкнути свою багату уяву та перенестися до незапам'ятних часів. Ні, не до тієї давньої пори, коли по землі ще бігали динозаври, то надто далеко... І не до славетної ери вікінгів, адже то було *не так* давно — тим паче в бібліотеках уже повно-повнісінько книжок про тих розбишак. Зовсім ні. Мені б хотілося, аби ви подумки перенеслися до **ТЕМНИХ ВІКІВ**. А якщо бути точним, до року 511 — самісінького розпалу Темних віків, — який завиграшки міг би позмагатися за звання найтемнішого року в історії людства.

Звісно, Темні віки дістали свою назву зовсім не через те, що в ту пору над світом панувала суцільна темрява, — достоту як в Ісландії взимку. Насправді ці часи нарекли «темними», бо **ЖОДНА** жива душа не знає достеменно, що тоді відбувалося. Ніхто нічого не записував і не знімував (зрозуміло чому!). Темні віки були сповнені небезпеки й містики, а найголовніше — магії.

Єдине, що я знаю напевне про ту дивну пору — це те, що однієї прохолодної весняної ночі 511 року Король Павло зібрався зі своїми поважними придворними на лісовій галявині поблизу селища Хаптон-Грей. Тепер на цій місцині, що поблизу Бешингфорда та шосе М3, височіє Олдвеллівський торговельний центр¹, а тієї похмурої днини саме тут відбувався суд над заклятим злочинцем. Сам ліс тоді мав інакший вигляд, хоча б тому, що там ще росли величні й розлогі дерева. Того вечора при світлі миготливих факелів вони мали особливо загрозливий вигляд.

Майже дві сотні спостерігачів зібралися поглянути на це видовище. Варто зауважити, що запах, який стояв на галявині, був би *нестерпним* для сучасних людей, адже навіть шляхетні паничі не купалися місяцями, а більшість присутніх були звичайними селянами, які ванну бачили лише раз у житті (якщо пощастить!). Люди штовхалися й стояли навшпиньках, аби краще роздивитися дійство, яке ось-ось мало розпочатися. Не забувайте: у ті часи про телевізори навіть не йшлося, достоту як і про популярні нині ноутбуки чи iPad. Для місцевих мешканців такі збіговиська були неймовірною розвагою — наче похід до кінотеатру. Деякі люди навіть принесли перекуси. То був не попкорн,

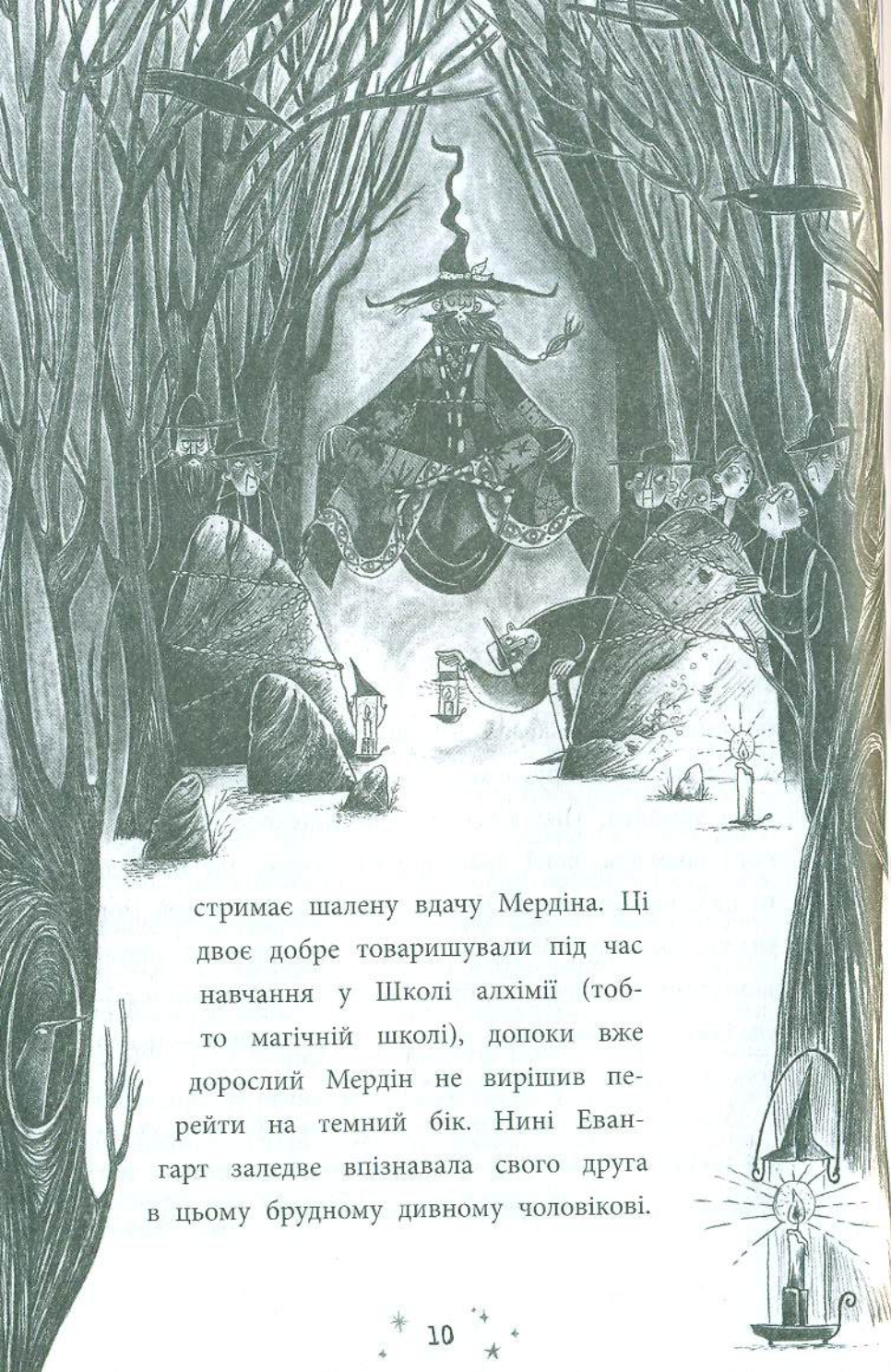
¹ «Олдвеллівський» від слів Old Well, що в перекладі з англійської означає «стара криниця».

а копчені свинячі рильця та мариновані яйця. Суд над відомим злочинцем був захопливим, немовби перегляд крутого бойовика. Тим паче присутні мали нагоду все бачити у 3D-форматі.

— Нехай обвинувачений здійметься на ноги й скаже останнє слово! — проголосив судовий розпорядник.

Натовпом прокотилася хвиля здивування. Воно й не дивно, адже обвинувачений таки здійснюється... але його ноги не торкалися землі! Натомість чоловік злетів у повітря зі схрещеними ногами й зависнув на двометровій висоті. Ланцюги, якими він був прикутий до величезного валуна, моторошно задзвеніли — **БРЯЗК!** Дивина та й годі — небезпечний злочинець похитувався в повітрі, наче людиноподібна повітряна кулька на дитячому святі. Він заплющив очі, а на його брудному обличчі розтягнулася грайлива усмішка. Цієї миті чоловік скидався на нечемного школяра, який знає, що нашкодив, але не надто цим переймається. Ось це і є головний герой (чи, радше, *антигерой*) нашої історії. Як же його звати, запитаєте ви? Якщо ви, бува, не уважно прочитали обкладинку цієї книжки, я вам залюбки відповім — цього чоловіка звать... Мердін Дикий!

Король Павло і його придворні в унісон осудливо захитали головами. Вони щиро сподівалися, що присутність Евангарт — королівської доньки —

стримає шалену вдачу Мердіна. Ці двоє добре товаришували під час навчання у Школі алхімії (тобто магичній школі), допоки вже дорослий Мердін не вирішив перейти на темний бік. Нині Евангарт заледве впізнавала свого друга в цьому брудному дивному чоловікові.

Він мав довгу скуйовджену бороду та розпатлане волосся, прикрашене вкраденими дрібничками. Щиро кажучи, цей дивак більше скидався на пірата, ніж на чаклуна.

— Для виголошення звинувачення я викликаю Джеремаю Джерабо, — урочисто проголосив розпорядник, наче ведучий на якомусь заході.

Усмішка миттю сповзла з Мердінового обличчя. Джеремаю Джерабо також відвідував Школу алхімії, однак спогади про нього в Мердіна були не найкращими.

Евангарт була найкращою подругою Мердіна, з якою він міг поділитися найпотаємнішим. Джеремаю ж був заздрисним стукачем. Щоразу, коли Мердін замислював якусь розвагу (як-от перетворити вчителеве яблуко на ропуху, щойно той відкусив шматочок), Джеремаю неодмінно на нього скаржився. І ось, нині ситуація вкотре повторилася: тільки цього разу Джеремаю скаржився Королю, і Мердіну загрожувало значно серйозніше покарання, ніж удар ціпком нижче спини.

Джеремая поважно вийшов у центр збіговиська та відкашлявся, наче актор, який готується до важливої промови. З цієї нагоди він відростив цапину борідку й чудернацько вклав свою навощену біляву чуприну, тож тепер голова Джеремаї більше скидалася на вафельний ріжок із морозивом.

— Мердіне Дикий! — помпезно почав він. — Тебе звинувачують у скоєнні чисельних злочинів та порушенні Кодексу алхіміків! Ти — злодій, вандал та лиходій, і твоє нахабство не має меж! Лише деякі люди мають у жилах чаклунську кров...

Мабуть, мої читачі й гадки не мають про таку групу крові, однак у ті часи вона траплялася часто, а її власники були чарівниками чи чарівницями з видатними магічними здібностями.

— ...А ті, хто знається на чарах, мусять використовувати їх лише для добрих справ, достоту як ми з Евангарт. Проте ти, *Мердіне Дикий*, — Джерабо майже пищав від захвату, — став найпаскуднішим з-поміж усіх магів, тож я проголошую тебе **ЧОРНОКНИЖНИКОМ!**

Я певен, що вас здивує така напускна помпезність і дивна мова. Що ж, саме так спілкувалися раніше, тож раджу звикнути: у книжці таких розмов буде чималенько.

Натовп перелякано зойкнув, почувши слово «чорнокнижник». У когось запаморочилося в голові, хтось

зомлів, а були й такі, що потребували негайної лікарської допомоги. Аби вам було зрозуміло: чорнокнижник — це також чаклун, однак у стократ гірший. І свої магічні здібності чорнокнижники використовують лише для темних, негідних справ.

— Саме так, — прошипів Джерабо. — То як, скажеш щось у своє виправдання, Мердіне Чорнокнижнику?

Настала мить, коли Мердіну треба було захистити себе. Йому випала нагода зізнатися, куди він запроторив величезний камінь, який поцупив із Магічного кола, а тоді висік на ньому обличчя Евангарт та зменшив до кишенькового розміру. Він міг пояснити, що золото з королівської казни викрав лише для того, щоб Король не починав нових воєн. Хіба ж його наміри були поганими? Мердін міг завиграшки виправдати кожну зі своїх витівок, якби йому не було начхати на думку оточення. Натомість він повільно опустився, торкнувся ногами землі й проголосив:

**— Я — МЕРДІН ДИКИЙ!
НАЙВЕПІЧНІШИЙ ЧОРНОКНИЖНИК
УСІХ ЧАСІВ І НАРОДІВ!
ГРОЗА ВСІХ ВОРОГІВ! СХИПІТЬ
ПЕРЕДІ МНОЮ ГОЛОВИ! НЕВЖЕ
ВИ СПРАВДІ ВВАЖАПИ, ЩО ВПІЙМАЄТЕ МЕНЕ?!**